

ВРАБЧЕ

ПОМАГАЧЪ



Бавно крачи чичо Мито,
на гръбъ носи златно жито.
— Тежичко е! — той си рече. —
Мелничката е далече.
Помагачъ защо си нѣмамъ —
отъ товара да отнема?
— Имашъ помагачи млади! —
Гарванчо му се обади. —
Азъ и мойтъ славни братя
ще имаме добрината
да намалиме товара
отъ гарбината ти стара.

— Нищо нѣма ти да сторишъ, —
чичо Мито отговори. —
Ти на вѣтъра си грачишъ,
не добро, а пакостъ влачишъ!
— Моля, моля, безъ обиди!
Кой що влачи — ще се види!
Бавно крачи чичо Мито,
на гръбъ носи златно жито.
Гарванчето дебнешката
прокълва отзадъ торбата.
Тозчасъ житото потече.
Чичо на ума си рече:

„Мелничката е далече,
но взе да ми става леко“.
Но чу Гарванча да грачи:
— „Чичо праздна торба влачи!“
Чичо Мито се обърна,
разпилѣно жито зърна,
сне ядосано торбата,
па я пухна о земята.
— Ахъ ти Гарване проклети,
ще ми паднешъ на рждетъ!
Знаехъ азъ защо ми грачишъ —
пакостъ винаги ти влачишъ!
Равъ-Босилекъ

МЪРЗЕЛИВЕЦЪ

Две врабчета си направили гнѣздо срѣдъ лозето
на единъ мързеливъ човѣкъ, до корена на една ло-
зица.

Дошло време да се копае лозето. Мързеливе-
цѣтъ нарамилъ мотика и отишелъ да копае. Като
влѣзналъ въ лозето, той седналъ да си почине подъ
черешата. Съгледали го врабчетата отъ гнѣздото, из-
скочили изплашени и почнали да се оплакватъ едно
на друго:

— Ехъ, врабчо, — казала врабката на мъжа си,
— отиде ни гнѣздото! Въ лозе гнѣздо прави ли се?
Ето човѣкътъ съ мотиката дойде да копае и ще ни
разтури гнѣздото.

— Каквото Господъ каже, врабко, това ще бжде.
Въ това време стопанинътъ станалъ да прегледа
лозето си и да опита земята. Копне тукъ — сухо и
кораво, копне тамъ — сухо и кораво. Прѣстѣта била
суха и изпечена отъ дългата суша.

Върналъ се стопанинътъ пакъ подъ черешата,
седналъ, въздъхналъ и си казалъ:

— Ей лозе, лозе, не си имало щастие да те ко-
пая, ама нека падне единъ дъждъ, ще видишъ тога-
ва!.. Сега чакай малко да си хапна и да му тегля
единъ сънъ. — Извадилъ мързеливецътъ хлѣбъ и
солъ изъ торбата си, наялъ се хубаво, напълнилъ лу-
лата, извадилъ огнилото, цвѣкналъ огънь, запушилъ
сладко и полека-лека заспалъ още по-сладко.

Привечеръ, като станалъ, врабцитѣ се уплашили
и си казали: „Ето го копатъ, почина си хубаво и
стана... Сега вече гнѣздото ни отиде!“

А копатъ станалъ, потъркалъ си очитѣ — да
се разсъни, хапналъ си пакъ, запалилъ лулата наново,
метналъ мотиката на рамо, тръгналъ си и казалъ:

— Сбогомъ, лозе!...

Видѣли го врабцитѣ, че си отива и весело зачу-
руликали.

Минало що минало време, ето го стопанинътъ на
лозето пакъ се показалъ.

— Ако не съмъ го копатъ, поне да го обрѣжа,
— казалъ си той.

И пакъ седналъ подъ черешата да си почине, а
врабцитѣ изтрѣпнали отъ страхъ, като го видѣли:

— Леле, врабчо, сега вече ни отиде гнѣздото!

— Каквото Господъ каже, врабко, това ще бжде.
Стопанинътъ може да е милостивъ човѣкъ и да ни
пожали.

А стопанинътъ извадилъ хлѣбъ и солъ, похап-
налъ си, запушилъ пакъ лулата и си казалъ:

— Що ми трѣбва да обрѣзвамъ лозето, то и така
ще роди... Пъкъ ако ми се смѣятъ хората, не ис-
камъ и да знамъ.

И той легналъ, та си поспалъ, и станалъ, та си
отишелъ. А врабцитѣ, като го видѣли, че си отива
пакъ, радостно зачуруликали.

И презъ лѣлото измжители малки и почнали да
ги хранятъ.

Отъ това, че лозето останало необработено, въ
него поникнала гъста трева и буренъ до колѣне. До-
шелъ стопанинътъ пакъ да го обиколи и да види
какъ е родило. Седналъ той пакъ подъ черешата и
се чудилъ: — Бре, каква трева, какъвъ буренъ!...
Трѣбва часъ по-скоро да се оплѣви!

Като чула това врабката, уплашила се много.
Почнала да мисли, какъ да спаси малкитѣ си...

— Не грижи се, старо врабко, — казалъ врабе-